

Alvão das Várzeas, 13 juni 2008

Beste allen,

Hoewel de blijmoedige toon van onze nieuwsbrieven vaak anders doet vermoeden, hebben we soms ook wel eens het gevoel dat we onvrijwillig aan een uithoudingstest worden onderworpen. De overstroming in oktober 2006 - nog geen jaar na onze emigratie -, Hans' gebroken schouder in april 2007 en Edo's dood op 4 mei j.l.; het gaat ons allemaal niet in de kouwe kleren zitten. Vooral het verlies van onze prachthond heeft ons erg aangegepen. Hij belichaamde de ruimte die we letterlijk en figuurlijk in Portugal vonden. Met zijn komst als pup – toen we hier een half jaar woonden - kwam een langgekoesterde wens van Hans uit. En ook ik, die in Nederland honden hinderlijk vond, was meteen aan hem verknocht. Hij bepaalde voor een groot deel ons dagelijkse ritme, dolde met de twee katertjes en maakte ons vaak aan het lachen. Zijn dood leek in één klap de hele spirit uit ons avontuur te halen.

Jullie overweldigende respons op Edo's overlijden was een enorm steun. We hebben over reacties nooit te klagen – hartstikke leuk! – maar nu was het opvallend dat veel mensen die anders stilzwijgend onze berichten lezen, ons verdriet herkenden en troostrijke woorden terug mailden. We moeten de draad weer oppakken, maar dat valt niet altijd mee.

Als er gasten zijn, kunnen we de zinnen even verzetten. En zeker als het familie en vrienden betreft. In mei verbleven Sjoerd en zijn twee dochters Kim en Robin bij ons. Het was prachtig weer en de combinatie zon-zwembad-rivier deed wonderen. De buitenkeuken werd intensief gebruikt voor de bereiding van culinaire Portugese hoogstandjes en ouderwetse Hollandse pannenkoeken. Hajo en Karin troffen het de weken erna wat minder met het weer, maar ze verslonden stapels boeken bij de open haard en wandelden veel in de omgeving. Ook onze Canadese gasten waren aangenaam verrast door het afwisselende landschap en de wandelpotentie van het gebied. Het welkomstpakket, oftewel een goed gevulde koelkast, vond gretig aftrek. Gewapend met onze visitekaartjes toog iedereen tevreden huiswaarts. In juli en augustus zitten we bijna helemaal vol, hoewel de boekingen wat trager op gang kwamen dan in de twee voorgaande jaren. Het prachtige weer in Nederland en België is daar waarschijnlijk debet aan.

Ondertussen keren Hans en ik af en toe weer even naar onze oorspronkelijke beroepen terug. Zo kwam ik op Schiphol, na een kort familiebezoek, in gesprek met een jonge Nederlandse vrouw die in Coimbra bleek te studeren. Ze is als Assistent In Opleiding (AIO) verbonden aan de Landbouwwuniversiteit van Wageningen en doet in onze omgeving onderzoek naar de gevolgen van brand op de bodemsamenstelling, zoals erosie en overstromingen. Daar weten we alles van. Ik tekende haar boeiende verhaal op voor het nog te verschijnen 'Blik op Portugal', een uitgave van de Nederlandse Club Algarve/Portugal. Hans hield onlangs een lezing in Lissabon over de oprichting van het Nationaal Fotorestauratie Atelier, ter ere van het 26-jarige bestaan van Luis Pavão's fotorestauratie-bedrijf. In stille perioden doet het gemis aan ons vroegere arbeidzame en studerende leven zich best wel eens gelden. Dan zijn de bloeiende fruitbomen, de uitdijende kruidenstekjes en de proefvluchten van de talrijke jonge vogeltjes redenen voor reflectie - met een nog ongewisse uitkomst.

Maar vooralsnog bevalt het leven zonder agenda ons goed en gooien we af en toe de remmen los op een uitbundig dansfeest, zoals dat ter ere van het 10-jarige bestaan van hotel Quinta da Geia in het hogerop gelegen Aldeia das Dez. De eigenaren Fir en Frenkel wezen ons in 2005 op de beschikbaarheid van onze quinta en sindsdien zijn we bevriend. En in juli knijp ik er heel even tussenuit, want op de 10de opent burgemeester Job Cohen de foto-expositie van mijn vader [Kors van Bennekom](#) in het FOAM, ter ere van diens 75ste verjaardag. Wie in de buurt van Amsterdam is, moet zeker een kijkje nemen. Het kan tot 15 september!

Zoen van Josephine en Hans